

Ο Χριστός η προδοσία και η αγνωμοσύνη.

του Γιώργου Ν. Παπαθανασόπουλου.

Παρακολουθώντας στην κρατική τηλεόραση τις Ακολουθίες της Μεγάλης Εβδομάδας σκέφθηκα τον Κύριο μας Ιησού Χριστό και την αγνωμοσύνη, που του έδειξαν οι άνθρωποι. Δεν ήταν μόνον ο προδότης Ιούδας, ήταν και ο λαός, τον οποίο ποικιλοτρόπως ευεργέτησε και εκείνος τον πότισε αντί του μάννα ξύδι. Αγνώμονες είμαστε και όσοι δεν εφαρμόζουμε τις εντολές Του. Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης είναι σαφής: «Όποιος λέει πως μένει σταθερά ενωμένος μαζί Του οφείλει να ζει όπως ακριβώς έζησε Εκείνος» (Α΄ Ιωαν. β΄ στ) και «αν κάποιος πει πως αγαπά τον Θεό και μισεί τον αδελφό του είναι ψεύτης» (Α΄ Ιωαν. δ΄ 20).

Χειρότερος από ψεύτης είναι ο αγνώμων, είναι προδότης, όταν αφού εκμεταλλεύεται την εύνοια σημαντικού στην κοινωνία ανθρώπου και αποκτά μια καλή θέση, στη συνέχεια προσκολλάται και υπηρετεί τον άνθρωπο, που ήταν θανάσιμος εχθρός του ευεργέτη του....Τα παραδείγματα πολλά στην Ιστορία και θεατρικά τα έχει περιγράψει με ενάργεια ο Ουίλιαμ Σαίξπηρ στον «Βασιλιά Ληρ» και στον «Μάκβεθ».

Ο Νικολό Μακιαβέλι, ως πραγματιστής, στον «Ηγεμόνα» του γράφει ότι «γενικά οι άνθρωποι είναι αγνώμονες, ασταθείς, υποκριτές και

είναι αχόρταγοι στο κέρδος», στο οποιοδήποτε κέρδος θα προσέθετα, χρηματικό, θέσεως στην κοινωνία, ακόμη και ματαιοδοξίας. Ο Φάουστ του Γκαίτε λ.χ. δεν θέλει χρήματα ή θέση, αλλά πουλάει την ψυχή του στον Μεφιστοφελή για να ξαναγίνει νέος...

Η αγνωμοσύνη στον άνθρωπο είναι η οδός, που συνδέει την ψυχή του με τη ματαιοδοξία, την υποκρισία, το ψεύδος. Η αγνωμοσύνη συνδέεται και με την κενοδοξία. Ο Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος γράφει πως « η κενοδοξία είναι ως προς μεν την μορφή, μεταβολή της φυσικής τάξεως και διαστροφή των καλών ηθών». Η κενοδοξία, κατά τον Σιναΐτη Άγιο, «πολλές φορές αντί για τιμή προξενεί ατιμία» και επισημαίνει πως «αυτός που πουλήθηκε στην κενοδοξία ζει διπλή ζωή. Εξωτερικά και με το σχήμα του ζει ως μοναχός, με τις εσωτερικές του όμως σκέψεις και διαθέσεις ως κοσμικός».

Κατά τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο « οι αγνώμονες είναι κατώτεροι και από τα ζώα» και εξηγεί ότι τα ζώα όταν τα περιποιούμεθα ανταποδίδουν την ευεργεσία που δέχονται. Ας σκεφθούμε τον Ανδροκλή και το λιοντάρι. Στις ημέρες μας συνήθως οι αγνώμονες είναι καριερίστες. Πάνω από τη συνείδησή τους βάζουν την καριέρα τους. Μάλιστα επειδή είναι βαριά ψυχικά άρρωστοι από την εγωπάθειά τους δικαιολογούν την ανόσια πράξη τους της αγνωμοσύνης, και μπορούν να κάνουν και κήρυγμα περί ...ευγνωμοσύνης. Άλλοι απλώς ρίχνουν στη λήθη τις ευεργεσίες που δέχθηκαν, θεωρούν, οι ανόητοι, ότι τις άξιζαν και ότι αξίζουν για πολύ περισσότερα και προχωρούν έχοντας διαγράψει το παρελθόν τους. Είναι αυτό που λέγει, κατά τον Ιρλανδό ποιητή Τόμας Μουρ, ο αγνώμονας – προδότης: **«Περίμενε να ξεριζώσω πρώτα την καρδιά μου, γιατί αυτή ποτέ δεν προδίδει»...**

Οι αγνώμονες – προδότες γίνονται και κόλακες. Πιστεύουν ότι η απώλεια της μνήμης για τους ευεργέτες τους ευχαριστεί τους νέους κυρίους τους και ότι αυτοί θα το εκτιμήσουν και θα τους δώσουν σε αντάλλαγμα αυτό, που αγωνίζονται να αποκτήσουν. Λόγω της ματαιοδοξίας τους, πιστεύουν ότι γι' αυτούς δεν ισχύει ο κανόνας, πως «την προδοσία πολλοί αγάπησαν, τον προδότη ουδείς».....

Η αγνωμοσύνη συγγενεύει με την προδοσία, γιατί, κατά τον ορισμό της, προδοσία είναι «η εγκατάλειψη του ευεργέτου και η προσχώρηση στον αντίπαλο, στον εχθρό». Στην ιστορία πολλές φορές η όποια εξουσία (κρατική, πολιτική, εκκλησιαστική, κοινωνική, επιχειρηματική) επιχειρεί να εξαγοράσει ή να εξαναγκάσει τη συνείδηση κληρικών ή/και

λαϊκών και να τους μετατρέψει σε όργανά της. Στο καμίνι της πώλησης της συνείδησης δοκιμάζεται το ήθος και ήθος δεν έχει όποιος υποχωρεί στην εξαγορά ή στη βία. Δύο παραδείγματα ανδρών στην Αγγλία σκέπτομαι, που αρνήθηκαν τα προνόμια, που τους πρότεινε η κρατική εξουσία για να τους εξαγοράσει και τελικά αντιστάθηκαν στα κελεύσματά της, με συνέπεια να εκτελεσθούν. Πρόκειται για τον κληρικό Τόμας Μπέκετ, θύμα του βασιλιά Ερρίκου του Β΄ και τον λαϊκό Τόμας Μορ, θύμα του βασιλιά Ερρίκου του Η΄. Στον Ελληνισμό αναφέρουμε ως χαρακτηριστικά παραδείγματα τον Πατριάρχη Κύριλλο Λούκαρη και τον Αθανάσιο Διάκο. Και οι δύο αντιστάθηκαν στις δελεαστικές προτάσεις των κατακτητών Οθωμανών και εκτελέστηκαν, αφού υπέστησαν φρικτά βασανιστήρια. Ματαιοδοξία, αγνωμοσύνη, κενοδοξία, ωφελιμισμός είναι ψυχικές ασθένειες, με την ίδια πηγή: τον εγωισμό. Αυτή η ψυχική ασθένεια δεν έχει καμία σχέση με τον Χριστό και με την διδασκαλία Του.

Οι αγνώμονες δεν λείπουν και από την Εκκλησία της Ελλάδος. Ο αείμνηστος Αρχιεπίσκοπος Σεραφείμ πάνω στο γραφείο του και σε ευδιάκριτο σημείο είχε την επιγραφή «Ουδείς ασφαλέστερος εχθρός του ευεργετηθέντος αγνώμονος». Ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος στο γραφείο του δεν είχε μια ανάλογη επιγραφή, αλλά το παρόν δείχνει ότι δεν λείπουν οι από αυτόν γαλουχηθέντες, ευεργετηθέντες και αναδειχθέντες αγνώμονες.

Πηγή : <https://www.antibaro.gr/article/>